

La llegenda del Blau

La publicació d'aquest conte ha rebut el suport de:

© del text, Laia Moix i Gómez, 2017

© de les il·lustracions, Mònica Monés, 2017

© d'aquesta edició, Mosaics Llibres, 2017

Aquest conte està basat en la llegenda popular del Blau.

Primera edició: març 2017

Coordinació de l'edició: Mosaics Llibres (www.mosaicsllibres.com)

Maquetació: Estudi Purpurink

ISBN: 978-84-945416-2-9

DL: B 4618-2017

Impressió i enquadernació: Impulsa45

Imprès a Catalunya.

Imprès en paper lliure de clor provinent de boscos de cultiu gestionats segons criteris de sostenibilitat.

La **Llegenda**
del **Blau**

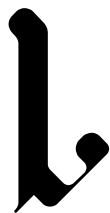
Laia Moix Gómez

Il·lustracions

Mònica Monés Farreny

mosaics

*A la meva Blau, família,
i a totes aquelles persones
i personetes que tenen un vincle
amb la ciutat de Lleida.*

L'any tirolany, centenars d'artesans provinents de tots els indrets de Catalunya arribaren a la ciutat de Lleida. Alguns eren constructors, picapedrers o paletes. D'altres, plomaires i obrers. Tots hi anaven amb la mateixa il·lusió: alçar una catedral.

Posaren la primera pedra dalt del turó de Lleida. La ubicació era perfecta. Des del cim elevat es veia tota la plana i, més enllà, els Pirineus encara emblanquinats. La petita ciutat quedava empegada als peus del turó, fent-li de faldilla.

Els camins eren de terra i una processó de carros carregats de pedres aixecaven núvols de pols que es barrejaven amb la boira. Amb l'ajuda de bestiar tots els materials s'enfilaven amunt.

n

Nens i nenes creuaven entremig dels cavalls, reien i feien escàndol damunt dels tolls i el fang. Els agradava saludar als obrers i demanar un tros de pa o una pedra polida per jugar.

La feina, però, no era gens fàcil. Pujar les pedres dalt del turó suposava l'esforç de molta gent i feia que la construcció avancés lentament. De fet, va durar dos segles. Dos-cents anys!

Finalment, per damunt les bromes, treia el cap el campanar més alt de Catalunya. Les seves set campanes eren un reclam per totes les contrades.

La catedral era gran, amb moltes arcades i les figuretes esculpides semblaven persones reals. Tot plegat feia que els lleidatans estiguessin molt orgullosos de la seva seu. Era un lloc per a tothom, sempre hi havia moltíssima gent i en dies de celebracions religioses no s'hi podia pas passejar tranquil.

Però vet aquí que amb el pas del temps es començaren a sentir comentaris de desgrat. Els lleidatans es queixaven d'una Mare de Déu que adornava una de les portes exteriors, la porta dels Apòstols.

Als habitants no els agradava aquella imatge aposentada en un tro o cadira, no callaven ni davall de l'aigua! Nit i dia malparlaven de la Mare de Déu perquè la veien lletja, amb cara de iaiona malhumorada. Cada cop que entraven a la catedral s'entristien, fins i tot s'atrevien a desafiar-la amb la mirada.

Els que manaven a la catedral no van voler fer cas de les males crítiques, però com més temps passava, més se'n parlava. Amb el repic de campanes sempre es veia un grup de lleidatans debatent, i era fàcil endevinar que parlaven de la pobra Mare de Déu.

Ben aviat, tothom va opinar el mateix: aquella imatge només feia que espantar els peregrins. Es van veure obligats a reunir-se i buscar una solució.

a

Van buscar un expert de l'època, i així va ser com van escollir en Jordi Safont, el millor mestre artesà de la ciutat perquè esculpís una nova Mare de Déu.

V

En Jordi, arquitecte ja de la catedral, era un home alt i de constitució forta com el seu caràcter. Les males llengües expliquen que era un mestre de poques paraules, perfeccionista i ambiciós. Un home amb molts coneixements i tan segur d'ell mateix que mai es deixava aconsellar per ningú. Molts volien aprendre d'ell perquè era un artista picant i polint la pedra, però eren pocs els qui s'atrevien a fer-ho perquè tenia poca paciència.

Una de les persones més valentes que el seguia era el seu fidel aprenent, en Bertran de la Borda.

En Bertran era l'antítesi del seu mestre, un jovenet escanyolit, alegre i eixerit, molt optimista i xerraire. Malgrat tenir poca força per la seva edat sempre es mostrava content d'arrossegar i preparar les eines del seu mestre, no se'n deixava mai cap. Cada matí enumerava en veu alta tot allò que en Jordi podia necessitar: un martell, una martellina, un cisell, una escoda, un tallant, un escarpre, un unplet, una buixarda, un punxó, una gúbia, una llima, un trepant... Si alguna eina no estava en condicions movia cel i terra per arreglar-la o aconseguir-la de l'obrador.

